

Svou zahraniční stáž jsem strávila v portugalském městě Coimbra studiem sociální gerontologie na Coimbra Superior School of Education.

Portugalsko jsem si jako destinaci pro mobilitu vybrala proto, že jako nejvzdálenější nabízená možnost působilo exoticky. Kultura, jazyk, školství, nic z toho jsem neznala. Tak i proto, že přihláška na mobilitu pro mě byla impulzivním rozhodnutím, jsem se podobně impulzivně rozhodla i pro místo, o kterém jsem nic nevěděla.

Když se na své rozhodnutí koukám zpětně, ani trochu ho nelituji. Ačkoli způsob výuky a portugalský přístup ke studiu mi příliš nevyhovoval, rozhodně jsem na jiných frontách získala spoustu zkušeností, díky kterým už nejsem zkroucený uzlíček nervů.

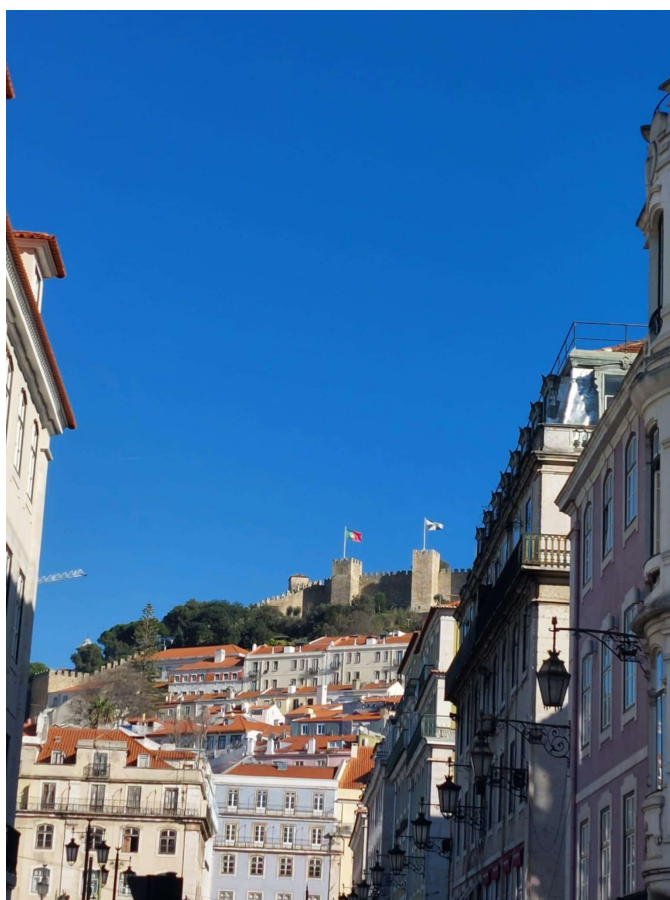
Od prvního dne, kdy nám bylo řečeno že nikdo nevěděl o našem příjezdu na byt, přes oznámení, že žádný z našich předmětů rozhodně není v angličtině až po tři schůzky se spolužačkou, z nichž se ani na jednu nedostavila, byl celý pobyt jedna velká improvizace. O to celé byl však Erasmus lepší a užitečnější.

Kdybych neskončila na univerzitě, kde se mnou anglicky mluvila jen hrstka vyučujících a dva studenti, nenaučila bych se v portugalské A1. Kdybych neskončila v pokoji plném štěnic, nenavázali bychom s partičkou místních tradici každý víkend se sejít v baru a hrát DnD. Kdybych nemusela sdílet dům se sedmi muži, neměla bych v naprosto náhodný pátek záchvat smíchu, protože mi nad prohrou v šipkách proti jednomu z nich v češtině uklouzlo, že ho asi bodnu.

Ačkoli celý Erasmus+ působí jako jeden velký krok do neznáma, někdy je neznámo přesně to, co je do života nejužitečnější.

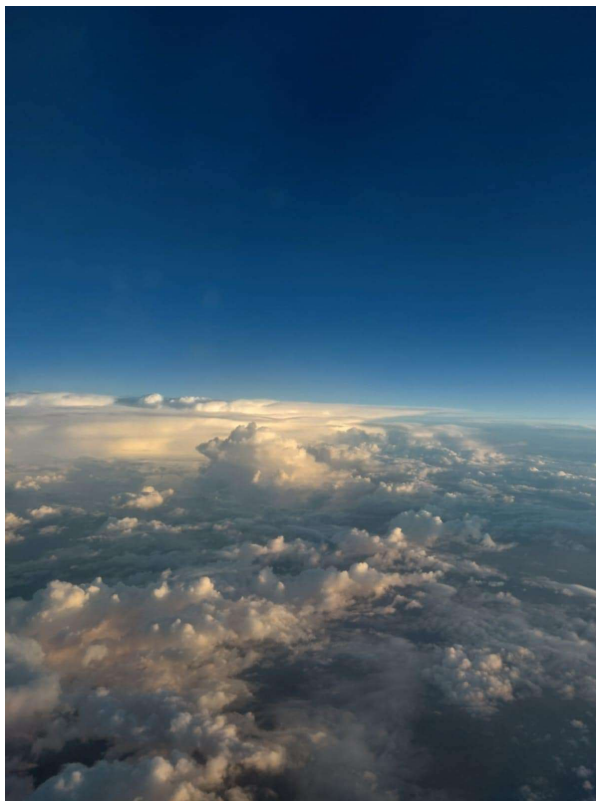
National Tile Museum
v Lisabonu

Lisabon v lednu

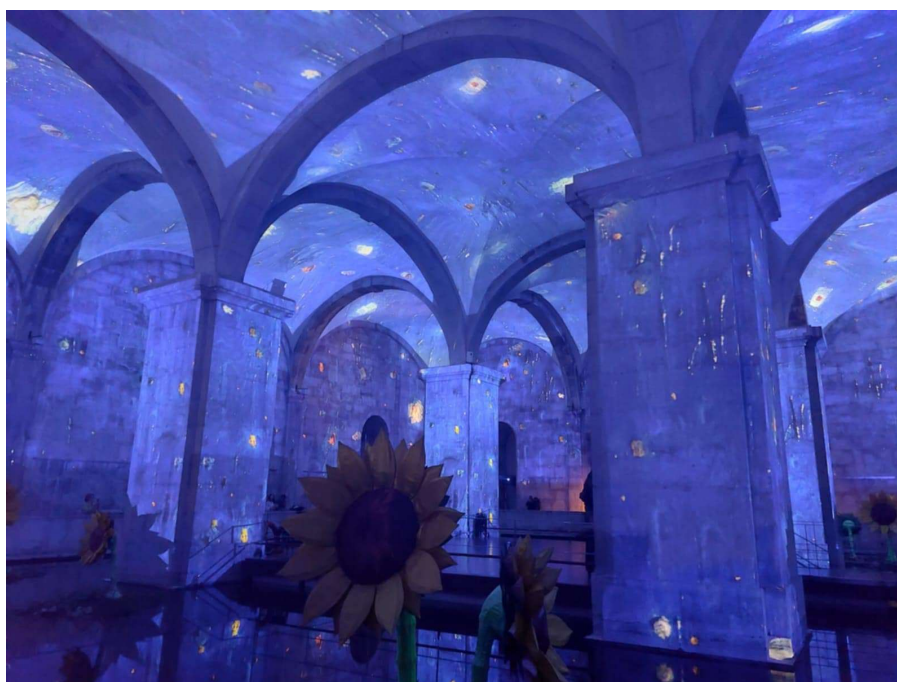
Výhled z našeho
pokoje v Coimbre

Výhled z letadla
při cestě do Lisabonu

Oslava nového roku se skupinkou místních, se kterou jsme se spřátelili

Expozice Living van Gogh v Lisabonu

Vánoční trhy, které
připomínaly spíše pout'

Vánoce s Portugalskou
rodinou

Venku sluníčko,
v domě na bundu

Zpáteční cesta